

De sterren zijn vast voor ons uitgezet. We ontstijgen de vaste grond, waar schoonheid in geheimen leeft en leed in de geheimhouding. Hier zijn we vrij. Mijn zusje Melika, beste vriendin Samira en ik. We zweven ver boven de roofvogels die het op ons voorzien hebben. Niemand zal ons hier ...

'Hondenstront!'

Melika is de laatste die de tweehonderd stalen treden van het Kimya Hotel overwint. Met een plof het ze de jerrycan neer.

Waarom moet ik met dit ding sjouwen? Ik drink niet eens.'

Ze houdt haar armen gestrekt voor zich uit.

'Kijk, kijk dan, mijn rechterarm is zeker een vinger langer. Het is jullie schuld als er geen man met me wil trouwen.'

Samira schudt haar hoofd. 'Tsss, je tong is een vinger te lang. Alleen een dove man zou jou willen.'

Zo gaat dat dus. Altijd. Ze hebben mijn hart, maar in elkaars buurt drijven ze me tot waanzin. Vanaf het moment dat ze elkaar voor het eerst zagen – Melika zal net kleuter af zijn geweest, wij vroege pubers – zond hun blik volwassen haat uit.

Ik begrijp het niet en verlang ook geen uitleg meer.

'Je ziet toch dat ze niet goed voor je is.'

'Ze eist je op. Niet uit liefde maar uit hebzucht. Een vals kreng is het.'

'Je ziet toch hoe ze naar me kijkt. Ze zoekt gewoon ruzie hoor.'

'Ze probeert ons uit elkaar te drijven. Kijk dat schijnheilige gezicht dan ...'

'Kom,' zeg ik, en begeleidt ze als een tolk van schoonheid naar de zuidzijde van het dak. Daar grijpen we ons vast aan de reling en zien hoe de zachtgeel verlichtte moskee en bazaar boven de huizen uit reiken. Ik wijs Melika de oude elzenboom aan in het park waaronder vader overdag zijn maïskolven verkoopt. Lange werkdagen die hem tegenwoordig amper genoeg opleveren om de huur van te betalen. Ze haal haar schouders op maar haar blik blijft langer hangen dan desinteresse gewoonlijk toelaat. We volgen verlichtte autoslangen die door de stad heen kruipen en enkel de smalste straatjes overslaan zodat mannen er ongestoord kunnen barbecueën of een kaartje leggen.

'Laten we gaan zitten', zeg ik, en gebaar naar de houten picknicktafel die midden op het dak staat.

Samira en ik gaan tegenover elkaar zitten. Melika neemt plaats naast me op het uiterste hoekje. Terwijl Samira de plastic wijnglazen uit haar handtas haalt, sluit ik de boxjes aan op mijn Iphone en start de voor vanavond aangemaakte playlist. Voor Melika zet ze een beker neer met daarop een zwaaiende beer onder een regenboog.

'Jullie zijn zo kinderachtig; stiekem drinken en luisteren naar die afgrijselijke rapmuziek op het dak van dit lelijke hotel, hopend dat er een rijke buitenlandse toerist is die jullie wil meenemen naar zijn villa. Met jullie gelakte nageltjes en geblondeerde haren. Of dachten jullie dat dat niet zichtbaar was onder jullie hijab? Het ergste is dat jullie mij erin meeslepen. Baby's zijn jullie. Vijfentwintigjarige baby's. Jullie fontanel staat al zo lang open dat jullie hersenen er uit gewaaid zijn.

Samira slaat haar vuist voor haar mond. 'Tsss ... Banu, laat je zusje zwijgen en schenk ons in.'

Ze neemt haar jihat af, schudt haar geblondeerde haar los, en geeft Melika er een tik mee tegen het achterhoofd.

Ik klem de jerrycan tegen me aan en schenk ons klotsend maar zonder morsen in. Melika schuift de beker van zich af. 'Drink,' zeg ik, 'daar gaat de tijd sneller van.'

Tot mijn verbazing luistert ze naar me en brengt haar lippen, als door een zwerm vliegen, naar de rand van haar kinderbeker. Daar blijven ze rusten in een damp van alcohol en steranijs. Ze mompelt, ongetwijfeld een vloek, en neemt een grote slok. Haar gezicht lijkt door haar slokdarm mee naar binnen te trekken. Ik verwacht een vloek.

'Zó, hoeveel tijd heb ik weg gedronken? Ik hoop genoeg om weer naar huis te kunnen, want ik ben jullie nu al weer zat.'

Samira en ik schieten in de lach. Melika lacht mee maar trekt haar gezicht zo snel mogelijk in haar kwade stand. 'Ezels.'

'Vlug,' zegt Samira, 'schenk haar bij; valse honden bijten niet met een volle bek.'

De avond kabbelt verder, streeft geen hoogtepunt meer na. Samira en ik dansen en kletsen wat, Melika drinkt uit haar kinderbeker en moppert wat.

Ik hef mijn lege glas op naar Samira. 'Vergeet je ons niet?'

Ze loopt om en schenkt me bij. 'Dank je,' zeg ik, 'mag je adem warm zijn.'

Met de jerrycan leunend tegen de rand van het tafelblad blijft ze secondelang naast Melika staan. Die schudt haar hoofd. 'Schenk me nou maar bij ezel.'

'Je bedoelt natuurlijk: Mag ik ook nog, lieve Samira? Je bent een muisje, Samira. Ik wil je lever zijn Samira. Dat je adem warm mag zijn, Samira.'

'Een nijlpaard in je reet wens ik je toe. En schenk me nu bij, *alsjeblijft*.'

'Zo, dat is al beter. Als je genoeg zuipt wordt je misschien nog eens een dame.'

'Doen jullie eens wat aardiger tegen elkaar' zeg ik, en kijk ze om beurten strak aan.

Samira heft verontschuldigend haar hand op.

'Oké, rustig. Ik plaag maar wat. Zij begon over een nijlpaard ...'

'Wij zijn,' zeg ik zo statig mogelijk, 'de nijlpaarden van Isfahan. En laten we nu dansen.'

Samira staat op en doet mee. Samen zwieren we zonder overtuiging. We gaan weer zitten en drinken in stilte tot de sterren over elkaar heen schuiven.

Dit is niet waar ik naar uitgekeken had. Nog een keer wil ik de doodgebloede avond tot leven dansen. Ik sta sneller op dan de arak saggi me toe laat, blijf hangen met mijn voet aan de poot van de picknicktafel en val plat op mijn gezicht.

Een korte stilte gevolg door de lach van mijn zusje.

'Dansend nijlpaard ... Je moest jezelf eens zien liggen.'

De lach door mijn neus komt met gepruttel en de smaak van bloed in mijn keel. Ik vraag me af of er recht onder me misschien mensen in bed liggen, fluister om hulp door het teer.

'Idioten,' hoor ik Samira zeggen. Een pijnscheut schiet in mijn nek als ik haar tevergeefs probeer aan te kijken. Niet wetend wat te zeggen luister ik hoe haar voetstappen wegsterven.

Ik val weg. Als ik weer bijkom zit ik al leunden tegen de bank die me eerder op de avond vloerde. Melika zit naast me. Haar arm om mijn schouder. Als een slang. Als de liefde.

Vele vragen zoemen zachtjes rond ons. De nacht antwoordt.

